

Homilie op 19-2-2017, Zevende zondag door het jaar, Jaar A.

Dierbaren,

“Alles is van u” (1 Kor 3,21-22). Misschien is uw eerste reactie: da’s heel mooi! Om u meteen daarop te realiseren: maar dat kan niet! Dat is te mooi om waar te zijn...

Toch is het Gods Woord, en dus móét het waar zijn. En het is ook waar, alleen anders dan wij het op het eerste gehoor misschien hadden opgevat. Het misverstand komt voort uit ons Nederlandse woordje ‘u’, dat zowel enkelvoud als meervoud kan zijn: de beleefdheidsvorm van ‘jou’ of van ‘jullie’, terwijl de Griekse grondtekst alleen de meervoudsbetekenis heeft. Als we ter wille van de duidelijkheid even van die beleefdheidsvorm afzien, dan staat er niet: *“Alles is van jou”*, maar: *“Alles is van jullie”*. En dat maakt heel wat verschil. *“Alles is van jullie”* ontlokt ons niet die spontane, eerste reactie: da’s heel mooi, terwijl *“Alles is van jou”* dat wèl doet.

Gek eigenlijk, dat wij, misschien ongemerkt, toch nog zó individualistisch zijn... dat wij met dat ‘heel mooi’ in eerste instantie nog altijd reageren vanuit de wijsheid *“volgens de normen van deze tijd die voorbijgaat” (1 Kor 3,18)*, ook al corrigeren we onszelf direct, en beseffen we meteen, dat die ‘mega-jackpot’ van het *“alles”* ons niet privé ten deel kan vallen.

De lezingen van vandaag nodigen ons uit, om onze blik te verruimen, om verder te gaan kijken dan ons eigen straatje. Om te gaan kijken zoals onze *“Vader in de hemel, die immers de zon laat opgaan over slechten en goeden, en het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen” (Mt 5,45)*. Paulus schrijft: *“Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd. Hoe zou Hij ons met Hem niet alles geven (Rom 8,32)?”*

Ja, God geeft ons àlles. *“Alles is het uwe, of het nu Paulus is of Apollos of Kefas, wereld, leven of dood, heden of toekomst, alles is van u” (1 Kor 3,21-22)*. Paulus laat daar dus niet alleen dingen, maar ook mensen onder vallen, en hij noemt met name zichzelf, Apollos en Kefas. De drie die voor de Korintiërs per abuis reden tot verdeeldheid waren geweest: *“Ieder van u schijnt zijn eigen leus te hebben: ‘Ik ben van Paulus’. ‘Ik van Apollos’. ‘Ik van Kefas’” (1 Kor 1,12)*. En dan was er nog een vierde partij: degenen die zeiden: *“Ik ben van Christus” (1 Kor 1,12)*. In onze lezing van vandaag dient Paulus hen van replek: hijzelf, Apollos en Kefas zijn geen partijleiders die elkaar bestrijden,

maar behoren aan “u”, in het meervoud, aan “jullie” dus, aan de hele gemeenschap, die geroepen is tot éénheid. Dat we van Christus zijn, mogen we zeggen, maar dan wel allemaal, opnieuw de héle gemeenschap, en niet een kleine fractie daarbinnen, op gelijke voet met de aanhangers van Paulus, Apollos en Kefas. “*Alles is van jullie, maar jullie zijn van Christus, en Christus is van God*”(1 Kor 3,22-23). Onze Heer staat boven alles, en boven allen. Hij heeft Zichzelf voor ons allen gegeven (vgl. Ef 5,2; Rom 8,32), en gebeden voor ons aller eenheid (vgl. Joh 17,20-23).

En Hij geeft zich nog stééds aan ons allen, in de heilige Communie, als wij willen iedere dag. Hij, die oneindig groter is dan alles, Hij die de Schepper is van alles, Hij geeft Zichzelf, zijn eigen Lichaam, aan zijn Kerk als geheel, en tevens aan iedere communicant persoonlijk. Beseffen wij nog echt, dierbaren, wat wij ontvangen? Beseffen wij echt, Wie wij ontvangen? Is dit niet oneindig méér dan het “*alles*” waarover we in het begin van deze preek zo verheugd waren? En hier, in de H. Communie, gaat het niet om een spontane bevestiging, die te mooi is om waar te zijn, maar om waarachtige realiteit! Wat zijn wij rijk! Wat zijn wij ongelooflijk rijk, ieder van ons, in het diepst van zijn of haar hart, en vooral wij allen samen, door de éne Christus gevoed en gestuwd tot een steeds grotere en steeds diepere eenheid!

Broers en zussen van me in Christus, als God ons zó bemint, mogen wij toch ook elkaar beminnen (vgl. 1 Joh 4,11)? En niet zomaar een klein beetje, maar als onszelf (vgl. Lev 19,18; Mt 22,39). En niet alleen onze familie en vrienden, maar ook hen die ons minder sympathiek zijn, of met wie wij misschien tot op heden zelfs in vijandschap leefden (vgl. Mt 5,44-48)? “*Haast u het eens te worden met uw tegenpartij, zolang ge nog met hem onderweg zijt*” (Mt 5,25)!

En mogen wij dan elkaar ééns opnieuw ontmoeten, in Liefde en dankbaarheid, dáár, bij de Heer, op de plaats die Hij nu al voor ons bereid heeft (vgl. Joh 14,2-3). Dan zullen wij ons samen oneindig en voor immer mogen verheugen in de aanschouwing van Hem die “*alles in allen*” (Kol 3,11) is. Amen.